

Johannes

Begravelsen er længere, end jeg først antager. Der skal bedes, kondoleres, udleveres blomster, vises omsorg, grædes. Der skal grædes rigtig meget. Mor græder. Far græder. Thit græder mest. Det er, som om hun ikke kan stoppe. At hun vil græde til evig tid, drukne i egne tårer. Hun ligner lidt en engel, som hun sidder der indhyllet i lys i den hvide forårskjole. Hun hvisker noget utydeligt for sig selv. Gentagende gange, som er det et mantra. Der er ingen, der lægger mærke til det. Ingen, der hører det. Kun jeg hører det klart og tydeligt. Som stod hun ved mit øre og skreg, skreg det ind i min sjæl. *Johannes, Johannes, Johannes...*

Jeg vidste det jo egentlig godt. Jeg lignede ingen af dem. Jeg med min store næse, dem med deres fine små. To sæt havblå øjne, mine brune. Jeg vidste jo egentlig godt, at mor og far ikke var *min* mor og far. Jeg vidste jo egentlig godt, at jeg var adopteret. Det var bare noget andet, da jeg den mandag aften stod med papirerne i hånden. Breve fra de sidste 16 år.

“Johannes, min skat, jeg lover dig, at det her ikke ændrer noget,” begyndte min adoptivmor, “din far og jeg...” fortsatte hun. Jeg lyttede ikke. Skænkede hende ikke engang et blik. “Hvad hedder mine forældre?” afbrød jeg hende sammenbidt og mærkede klumpen i halsen vokse sig større. “Johannes, hør nu her,” begyndte min adoptivfar. “Hvad hedder mine *rigtige* forældre?” Først dér kiggede jeg op. Først dér så jeg skylden tynde dem til jorden, som var den en rygsæk på deres skuldre. En rygsæk, der langsomt og pinefuldt blev tungere og tungere.

På vej ud ad døren stødte jeg på Thit. Thit, der lignede mor, som var de to dråber vand. Thit, som altid havde været fars pige. Min stormen op ad kældertrappen måtte have vækket hende. “Johan-

nes?” spurgte hun, gabte og gned sig i øjnene. Jeg vendte mig mod hende med en fast, hurtig bevægelse. “Gå i seng, Thit. Vi ses i morgen, ikke?” Hun gjorde et kort nik men blev stående. Jeg stirrede på hende. Hun stirrede på mig. Hun havde hørt samtalen. Jeg så det i hendes blik. Afsky. En direkte væmmelse. Da jeg hørte fodtrin på trappen, greb jeg min frakke og gik ud ad døren. Direkte ud i den frostklare januarnat. Jeg måtte væk. Det blev jeg nødt til. Jeg skulle simpelthen væk. Hvorhen? Følte mig på dybt vand. Jeg måtte bare væk.

Vi boede lidt uden for byen, men ikke længere væk end at det var muligt at gå derind. Alt var så mørkt, og sneen knirkede under mine fødder. Jeg traskede forbi byskiltet, der mindede hver en person, som passerede det, om, at de nu befandt sig i Farsø; byen, hvor der handles. Drejede om hjørnet. Lod mine ben bære mig gennem byen.

Familien var alt, jeg havde. Familien var det eneste, jeg havde. Blod er tykkere end vand, er det ikke sådan, man siger? Ikke fantastisk mange mennesker ønskede et venskab med mig. Jeg var ikke den skarpeste - hverken på det faglige eller det sociale plan. Det var, som om alt, jeg sagde og gjorde, var forkert. At finde ud af at jeg egentlig ingen havde, gjorde ondt. Det gjorde rigtig ondt. Ikke som når man skraber sit knæ på den glohede asfalt en varm sommerdag, nej. Det var noget andet. Det var en brændende følelse. En følelse, som kunne mærkes i hver mikroskopisk del af kroppen. En vred følelse. Et smerteligt jag helt inde i hjertet. De var nogle idioter. Allesammen.

Jeg gik ned ad hovedgaden. Stoppede et øjeblik og studerede de slidte facader i de utallige farver. Gule, røde, brune, hvide. Nogle mente, at de var direkte grimme, men jeg mente, at de altid havde

haft noget charmerende over sig. Hvert hus havde sin personlighed, og hvert hus fortalte sin historie.

Jeg passerede museet, der hyldede den anderkendte forfatter, Johannes V. Jensen. Nobelpristageren, der eftersigende bollede sin egen søster. Farsøs helt. Jeg huskede, da far første gang fortalte mig, at jeg var opkaldt efter lige præcis denne Johannes. Kæft, hvor det ragede mig. Især nu.

Førhen var museet bare en slidt facade som så mange andre. Da man hen ad vejen blev træt af det faktum, blev det ombygget, malet hvidt og skinnende, fuld af liv som en forhenværende svømmer, der endelig mærker vandet mod sin bare hud igen. Først havde jeg ikke brudt mig om tilbygningen: En kort glasgang, der ledte hen til en lille rund bygning med et fladt, kulsort tag. Ved siden af denne lå et større rum af glas. Måden, hvorpå glasset var brugt, var egentlig i sig selv meget betagende, og det skinnede æstetisk i solen, de få gange vi var så heldige at nyde dens tilstedeværelse. Det var den cylinderformede tilbygning, jeg ikke kunne lide. Den så forkert ud. Mærkelig ud. Grim ud. Men som tiden gik, vænnede jeg mig til den, og jeg så et stykke af mig selv i den. Farsøs huse var alle ordinære murstenskasser med fire hjørner hver. Denne var rund. Alene i et hav af almenhed. Ikke mærkelig – bare anderledes. Som mig selv. Bygningen var smuk, som den stod der i mørket og smilede til mig.

Johannes V. Jensen og jeg havde – udover det famøse navn – også en anden ting tilfælles. Jeg elskede at skrive. Når jeg var nedtrykt, skrev jeg. Når jeg var glad, skrev jeg. Når jeg var tom, skrev jeg. Jeg skrev, og jeg skrev, og jeg skrev. Lod ordene blande sig på papiret. Til ordene blev til sætninger, sætningerne

til afsnit og afsnittene til sider. Det gav en god følelse. Det var min lykkekølelse.

Da jeg nåede Farsøs midte, stoppede jeg igen. Lyskrydset med torvet og centeret på den ene side og den overdådige bank på den anden. Centrum. To veje, der krydsede hinanden og dannede fire retninger. Mor plejede at sige, at man kunne komme til verdens ende herfra. Lige derhen, hvor hjertet ønskede. Sikke noget bullshit. Lysreguleringen skiftede farve. Rød, gul, grøn. Midt på torvet stod et stort, majestætisk juletræ dækket af funkende lys. Det lyste hele pladsen op.

Hvert år et par dage før december måneds opstart blev træets lys tændt af selveste julemanden. Næsten hele byen blev samlet. Thit og jeg så det hvert år. Selvfølgelig troede ingen af os på ham, altså julemanden. Det var bare en total hjernedød historie, man fortalte verdens børn. Julemanden fandtes ikke, men det var trods alt en tradition. Jeg var ikke meget for at indrømme det, men jeg kunne godt lide det. Jeg elskede duften af klejner og pebernødder, der kunne købes i de omkringliggende boder. Lyden af nissepiger, der rendte fnisende rundt med karameller, som de delte ud til børnene. De drømmende suk, når juletræet på magisk vis tændtes, og lyset, der gav genskin i de snottede, små børneansigter.

Jeg kiggede op, opdagede, at jeg var havnet et godt stykke oppe ad Nørregade. Lettere forbavset drejede jeg ned ad Stadionalle og endte ved søanlægget. Selvom jeg befandt mig midt i en by med travle biler susende forbi på gaden længere oppe, var luften friskere hernede. Den aften var stedet bare ikke, som jeg huskede. Det var anderledes. De nøgne træer vred sig i vinden og kastede skygger. Himlen var mørk, så mørk. Månens lys dansede på græsset, der på denne tid af året var dækket af klare, rimfrosne krystaller. Det var dunkelt. Varslende.

Jeg mærkede en vibration i baglommen. Min telefon? Dens eksistens havde jeg fuldstændig fortrængt. Skærmen lyste et skarp, blått lys, blændede mine øjne, blændede hele verden. *Kom nu hjem, Johannes.* Det var Thit. Pigen, jeg de sidste 13 år havde kaldt søster. Vreden bruste endnu engang. Jeg mærkede den som en faretruende bølge over mig. Blodet susede for mine øre, mit hjerte hamrede. Jeg var så vred. Så vred, at jeg kunne... Jeg kylede telefonen ud på isen. Så den glide over søen. Det tog mig lige akkurat tre sekunder at indse, hvad jeg havde gjort. Fordømt. Jeg havde jo brug for den telefon. Alle de kontakter. Alle de billeder. Hele mit liv var på den telefon. Desuden hang den slags elektronik jo ikke på træerne. Og hvad nu hvis min familie forsøgte at kontakte mig? De ville tro, at der var sket mig noget, hvis ikke jeg svarede. Bed mig selv hårdt i kinden. Jeg blev nødt til at hente den. Var isen mon sikker? Råkulden havde hærget byen hele den sidste uge, men jeg havde dog ikke set nogen vove sig ud på isen endnu. De snakkede en del om det i skolen, men det virkede ikke til, at folk turde. Så blev jeg vel den første.

De første skridt gik egentlig fint, og den spejlblanke is virkede umiddelbart holdbar under mine fødder. Jeg gik forsigtigt længere og længere ud men kunne ikke spotte den lille, sølvgrå mobil. Til sidst endte jeg midt ude på isen. Jeg kunne stå og se ind til bredden og på de mange træer, der smøg sig op over mig og omkransede området. Så hørte jeg en svag brummen. Drejede om mig selv. Et lille lysskær fangede mit blik. Dér! Den ringede. Var det Thit? Jeg skulle tættere på for at kunne...

Lyden. Jeg siger dig, lyden er det værste. Det der højtonede knæk, som startede den lille alarm i mit hoved, der fortalte mig, at noget var galt. At noget var rigtig galt. Jeg kiggede ned. En lille

ridse spredte sig under mine fødder som et lyn på en klar aftenhimmel og kort efter; plasket, da jeg ramte vandet, og det omslutede hele min krop, nedfrøs hver en celle. Mørket. Det allermørkeste mørke. Jeg skreg, råbte, græd. Beskidt vand i øjnene. Beskidt vand i munden. Famlede hjælpeløst efter noget at gribe fat i. Hvad som helst. Der var ingenting. Panik. Det hele snurrede. Hvad var op? Hvad var ned? Jeg mærkede kulden tappe mig for kræfter. Jeg blev træt, men jeg måtte kæmpe videre. Det her skulle ikke være enden. Jeg måtte kæmpe videre. Sparkede og slog til alle sider i håb om at ramme isen og dermed vide, hvor jeg befandt mig. Umuligt. Der var intet andet end iskold vand, der sank hver en bevægelse, jeg foretog mig. Håbløsheden trak mig længere og længere ned. Det snurrede i fingrene. Mine tær var for længst blevet følelsesløse. Det rev i mine lunger, som vandet langsomt fyldte dem. Trods smerten kæmpede jeg videre. Jeg kæmpede og kæmpede og kæmpede. Men det var for sent. Fejlen, jeg havde begået, var uoprettelig. Der var intet at gøre.

Til sidst?

Til sidst gav jeg bare slip.